

เพลง คำครวญ

- ๑ โฉมงามที่เคยมีพลเมืองคับคั่ง กลับอ้างว้างเสียแล้ว
กรุงที่เคยยิ่งใหญ่ในหมู่ประชาชาติ!
กลับเป็นเหมือนหญิงม่ายเสียแล้ว
กรุงซึ่งเคยเป็นราชินีในหมู่แว่นแคว้น
กลับตกเป็นทาสเสียแล้ว
- ๒ ยามค่ำคืนเธอรันทดร้าไห้ น้ำตาอาบแก้ม
บรรดาคนรักของเธอ ไม่มีสักคนที่ปลอบโยนเธอ
สหายทั้งปวงก็ทรยศ กลับกลายเป็นศัตรู
- ๓ หลังจากทุกข์ลำเค็ญ กรำงานหนัก
ยูดาห์ก็ตกเป็นเชลย ไปอยู่ท่ามกลาง
ประชาชาติต่างๆ ไม่พบที่พักพิง
บรรดาผู้ตามล่าเธอก็ไล่ทันเธอในยามที่
เธอทุกข์เข็ญ
- ๔ ถนนหนทางสู่ศิโยนเจ็บเหงา
เพราะไม่มีใครมาทำงานเทศกาล
ที่จัดขึ้น
ประตูเมืองทั้งหลายก็เรศร้าง
บรรดาปุโรหิตของเธอทอดถอนใจ
หญิงสาวทั้งหลายของเธอก็โศกเศร้า
ตัวเธอเองก็ทุกข์ทรมาน
- ๕ ศัตรูของเธอกลับกลายเป็นนาย
อริทั้งหลายของเธอเบิกบานสำราญใจ
เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า+บันดาลความทุกข์ระทมแก่เธอ
เนื่องด้วยความบาปหนาของเธอ
ลูกเล็กเด็กแดงของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรู
- ๖ ความโหดร้ายทารุณทั้งปวงพรากไปจาก

ธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว
เจ้านายของเธอเป็นเหมือนกวางโซ
หาทุ่งหญ้าไม่ได้
ก็ล้มลุกคลุกคลานหนีไปต่อหน้าผู้ตามล่า
๗ ในยามทุกข์ลำเค็ญและต้องระหกระเหิน
เยรูซาเล็มก็หวนระลึกถึงสิ่งเลอเลิศ
ที่เธอเคยมีในวันก่อนเก่า
เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในเงื้อมมือศัตรู
ไม่มีใครช่วยเหลือเธอ
เหล่าศัตรูมองดูเธอ และหัวเราะเยาะเย้ย
ความย่อยยับของเธอ
๘ เยรูซาเล็มกระทำบาปมากมายใหญ่หลวง
ดังนั้นเธอจึงแปดเปื้อนมลทิน
บรรดาผู้เคยยกย่องเธอก็เหยียดหยามเธอ
เพราะเห็นความเปลือยเปล่าน่าอดสูของเธอ
เธอเองสะอื้นไห้และหันหน้าหนี
๙ ความโศกเศร้าฝังแน่นในอารมณ์ของเธอ
เธอไม่ใส่ใจในจุดจบที่จะมาถึง
ความล่มจมของเธอน่าใจหาย
ไม่มีใครปลอบโยนเธอ
“ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+โ ป ร ด ท อ ด พ ร ะ เ น ต ร
ความทุกข์ลำเค็ญของข้าพระองค์
เ พ ร าะ ศั ต รู ช น ะ ส ี ย แ ล ้ว ”
๑๐ ศัตรูฉวยสิ่งล้ำค่าของเธอไปหมด
เธอเห็นคนต่างชาติบุกเข้ามาใน
วิหารอันบริสุทธิ์
ล้วนแต่ชาติต่างๆ ซึ่งพระองค์สั่งห้าม
มิให้เข้ามาท่ามกลางที่ชุมนุมชนของพระองค์

๑ ๑ พลเมืองของเธอสะอื้นไห้ขณะเสาะหาอาหาร

เอาของมีค่าออกมาแลกอาหารประทังชีวิต

ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+โ ป ร ด ท อ ด พ ร ะ เ น ต ร

ทรงใคร่ครวญดูเถิด เพราะข้าพระองค์

ถูกหยามเหยียด

๑ ๒ ท่านทั้งหลายที่ผ่านไปผ่านมา ไม่รู้สึกรู้สึอะไรบ้างเลยหรือ?

จงใคร่ครวญดูเถิด

มีความทุกข์ใดบ้าง

เหมือนทุกข์ที่เกิดแก่ข้าพเจ้า?

ทุกข์ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงบันดาลแก่ข้าพเจ้าในวัน

พระพิโรธกราดเกรี้ยว?

๑ ๓ พระองค์ทรงส่งไฟลงมาจากเบื้องบน

ไฟนั้นแผดเผาอยู่ในกระดูกของข้าพเจ้า

พระองค์ทรงวางตาข่ายดักเท้าของ

ข้าพเจ้า และจับข้าพเจ้าพลิกคว่ำ

พระองค์ทรงทิ้งข้าพเจ้าไว้ให้ระบมไข

และเรีสร้างวันยังค่ำ

๑ ๔ พระองค์ทรงถักความผิดบาปของข้าพเจ้า

เป็นเชือกมัดข้าพเจ้าเข้ากับแอกแห่งภาระหนัก

ความผิดบาปเหล่านั้น อยู่ที่คอของข้าพเจ้าและ

พระองค์ทรงกระทำให้พลังวังชาของ

ข้าพเจ้าเหือดหาย

องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า

ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของคนทั้งหลาย

ซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจต่อกรได้

๑ ๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทอดทิ้งนักรบที่อยู่ท่ามกลางข้าพเจ้า

ทรงระดมพลมาบดขยี้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้า

องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบีบคั้นธิดาพรหมจารีแห่งยูดาห์

ตั้งองุ่นในที่യാคั่นองุ่น

๑ ๖ ด้วยเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงรำไห้

น้ำตาหลังริน

ไม่มีใครอยู่ใกล้ๆคอยปลอบโยน

คอยช่วยกั้ดวงวิญญาณของข้าพเจ้า

ลูๆของข้าพเจ้าสิ้นเนื้อประดาตัว

เพราะศัตรูชนะเขา

๑ ๗ ศิโยนยื่นมือออก แต่ไม่มีใครปลอบโยนเธอ

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงบัญชาไว้แล้วว่าให้เพื่อนบ้าน

ของยาโคบกลับเป็นศัตรูต่อเขา

เยรูซาเล็มกลายเป็นของโสโครกในหมู่

เขาทั้งหลาย

๑ ๘ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง เ ที่ยงธรรม กระนั้นข้าพเจ้าก็

กบฏต่อพระบัญชาของพระองค์

พึงเถิดท่านประชาชาติทั้งหลาย

จงมองดูความทุกข์ลำเค็ญของข้าพเจ้า

คนหนุ่มสาวไร้เดียงสาของข้าพเจ้าตกเป็นเชลย

ไปแล้ว

๑ ๙ ข้าพเจ้าร้องเรียกบรรดาพันธมิตรของข้าพเจ้า

แต่พวกเขาก็ทรยศหักหลังข้าพเจ้า

บรรดาปุโรหิตและผู้อาวุโสทั้งหลายของข้าพเจ้า

พินาศย่อยยับในกรุง

ขณะค้นหาอาหารเพื่อประทังชีวิต

๒ ๐ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+โปรดทอดพระเนตรเถิด

ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพียงไร

จิตใจร้อนรุ่ม

ดวงใจสับสนวุ่นวายอยู่ภายใน

เพราะข้าพระองค์ได้กบฏอย่างร้ายกาจ

ภายนอกมดาบคร่าชีวิตลูกหลาน ภายในบ้านมีแต่ความตาย

๒ ๑ ผู้คนได้ยินเสียงครวญครางของ

ข้าพระองค์

แต่ไม่มีใครที่จะปลอมโยนข้าพระองค์

ศัตรูทั้งปวงได้ยินถึงความคับแค้นลำเค็ญของข้าพระองค์

ก็กระหึ่มลึงโลดในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

ขอทรงนำวันนั้นที่ทรงประกาศไว้มาถึง

เพื่อพวกเขาจะได้เป็นเหมือนข้าพระองค์บ้าง

๒ ๒ โป ร ด ท อ ด พ ร ะ เ น ต ร

ความผิดบาปของพวกเขาด้วยเช่นกัน

ขอทรงให้พวกเขาได้รับสิ่งเดียวกับที่ข้าพระองค์

การทอดถอนใจของข้าพระองค์มากหลายนัก

และดวงใจข้าพระองค์อ่อนระโหยไป

๒ โฉ่เมฆแห่งพระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้าของปกคลุมเหนือธิดาแห่ง

ศิโยน

พระองค์ทรงเหวี่ยงความโอาสระการ

ของอิสราเอลจากฟ้าลงดิน

ในวันแห่งพระพิโรธมิได้ทรงระลึกถึง

แท่นรองพระบาทของพระองค์

๒ องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงทำลายบ้านทุกบ้านใน

อิสราเอล*(ภาษาฮีบรูว่า *ช อ ง ย า โ ค บ*) โดยไม่ปราณี

โดยพระพิโรธทรงทำลายที่มั่นทั้งปวงของ

ธิดาแห่งยูดาห์

ท ร ง น ำ อ า ณา จักรและเจ้านายทั้งหลาย

ของยูดาห์ตกต่ำลงมาถึงดินนำอภัยศอดสู

๓ โดยพระพิโรธเกรี้ยวกราดทรงลุ่มล้างเกียรติและอำนาจทั้งสิ้น

ของอิสราเอล

ทรงเพิกถอนการพิทักษ์ปกป้องให้พ้นจากศัตรูเสียแล้ว
เมื่อศัตรูรุกเข้ามา

ทรงเผาผลาญในยาโคบเหมือนเปลวไฟ

ลูกโซน ซึ่งแผดเผาทุกสิ่งที่อยู่รอบๆ

๔ พระองค์ทรงนำวคันศรเหมือนทรงเป็นศัตรู

พระหัตถ์ขวาของพระองค์เตรียมพร้อมจะปล่อยลูกศร

ทรงประหารบรรดาผู้นำชมเหมือนทรงเป็นศัตรู

ทรงระบายพระพิโรธเหมือนไฟ

แผดเผาเต็นท์ของธิดาแห่งศิโยน

๕ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู

ทรงกลืนกินอิสราเอลให้สิ้นไป

ทรงกวาดล้างปราสาทราชวัง

และทรงทำลายที่มั่นต่างๆ ในอิสราเอล

ทรงทำให้การร่ำไห้คร่ำครวญทวีเพิ่มขึ้นในธิดาแห่งยูดาห์

๖ ทรงทิ้งที่ประทับของพระองค์ให้รกร้างดังสวนรก

ทรงทำลายที่ชุมนุมของพระองค์

องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงกระทำให้เทศกาลและ

สებაโตทั้งหลายสูญสิ้นไปจากศิโยน

ทรงเขียนทั้งกษัตริย์ และปุโรหิตทิ้งเสีย

โดยพระพิโรธเกรี้ยวกราด

๗ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิเสธแท่นบูชาและทอดทิ้งสถาน

นมัสการของพระองค์

ทรงมอบกำแพงปราสาทราชวังไว้ในมือของศัตรู

เหล่าศัตรูส่งเสียงโห่ร้องในพระนิเวศ

ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

ราวกับวันฉลองตามเทศกาล

๘ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ตั้งพระทัยที่จะทำลายกำแพงล้อมรอบธิดาแห่ง

ศิโยน

พระองค์ทรงคลี่สายวัดออกมา
มิได้ทรงยั้งพระหัตถ์จากการทำลายล้าง
ทรงกระทำให้เชิงเทินและกำแพง
คร่ำครวญพินาศไปด้วยกัน
๙ ประตูทั้งหลายของศิโยนทรุดจมดิน
ดาลทั้งปวงหักทลาย
กษัตริย์และบรรดาเจ้านายตกอยู่ในชาติต่างๆ
บทบัญญัติสูญสิ้นไปแล้ว
และผู้เผยพระวจนะทั้งหลายไม่ได้รับนิมิต
จากองค์พระผู้เป็นเจ้า+อีกต่อไป
๑๐ เหล่าผู้อาวุโสทั้งหลายของธิดาแห่งศิโยนนั่งซึม
อยู่ที่พื้นท่ามกลางความเจ็บปวด
โพรยฝุ่นธุลีบนศีรษะ นุ่งห่มผ้ากระสอบ
บรรดาหญิงสาวแห่งเยรูซาเล็มซบหน้าลงกับดิน
๑๑ นัยน์ตาข้าพเจ้าหมองซ้ำเพราะการร้องไห้
ซ้ำพเจ้าทุกข์ระทมอยู่ภายใน
ดวงใจข้าพเจ้าแหลกสลายเพราะพี่น้อง
ร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกทำลาย
ลูกเด็กเล็กแดงเป็นลมอยู่ตามท้องถนนสายต่างๆ ในเมือง
๑๒ แม่จ๋า ไหนล่ะ อาหาร?" เด็กๆ เอ่ยกับแม่
ขณะหมดแรงเหมือนคนบาดเจ็บกลางถนน
ขณะชีวิตหลุดลอยไปในอ้อมอกแม่
๑๓ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย เราจะว่าอย่างไรเพื่อเจ้าได้
เราจะเปรียบเจ้ากับอะไรได้หนอ?
ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย เราจะเทียบ
เจ้ากับสิ่งใดดี?
เพื่อจะปลอบโยนเจ้าได้
บาดแผลของเจ้าใหญ่ยิ่งดังทะเล

ใครเล่าจะเยียวยารักษาเจ้าได้?

๑ ๔ นิमितแห่งเหล่าผู้เผยพระวณะของเจ้าล้วนเทียมเท็จไร้ค่า

พวกเขามีได้ตีแผ่บาปผิดของเจ้า

ทำให้เจ้าต้องตกเป็นเชลยต่อไป

พระดำรัสที่พวกเขาแจ้งแก่เจ้านั้น

เทียมเท็จ และพาให้หลงผิด

๑ ๕ คนทั้งปวงบรรดาผู้ที่ผ่านไปมาเยาะเย้ยถากถางเจ้า

และโคลงคิระสมเพชธิดาแห่งเยรูซาเล็มว่า

นี่นะหรือ กรุงซึ่งได้รับการขนาน

นามว่า งามเพียบพร้อม

เป็นความชื่นชมยินดีของคนทั้งโลก?”

๑ ๖ คัทรูทั้งปวงของเจ้าเย้ยหยันเจ้า

ส่งเสียงโห่ ยิงฟันใส่ และว่า

“ ในที่สุด เราก็ทำลายเจ้าลงเสียได้

นี่เป็นวันที่เรารอคอยมานาน

เราอยู่มาจนได้เห็นนี่แหละ

๑ ๗ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงกระทำตามที่ดำริไว้

ทรงกระทำให้สำเร็จตามที่ลั่นวาจาไว้

ซึ่งพระองค์มีประกาศิตไว้เมื่อนานมาแล้ว

ทรงทำลายเจ้าลงโดยไม่ปราณี

ทรงยอมให้ศัตรูสิงโลดอยู่เหนือเจ้า

พระองค์ทรงเชิดชูพลังแห่งศัตรูของเจ้า

๑ ๘ จิตใจของพวกเขาร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า

ปรากฏแห่งธิดาศิโยนเอ๋ย ให้น้ำตาของเจ้า

ดั่งแม่น้ำไหลรินตลอดทุกวันคืน

อย่าได้หยุดหย่อน

อย่าให้ตาของเจ้าได้พักเลย

๑ ๙ จงลุกขึ้นร่ำไห้ยามค่ำคืน ตั้งแต่เริ่มมืด

จงระบายความในใจของเจ้าออกมา
เหมือนสายน้ำต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า
จงชูมือขึ้นอ้อนวอนพระองค์เพื่อชีวิตลูก
เล็กเด็กแดงทั้งหลายของเจ้า
ซึ่งเป็นลมไปเพราะความหิวโหยอยู่ที่หัว
ถนนต่างๆ

๒๐ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ขอทรงทอดพระเนตร

และใคร่ครวญเถิด

ทรงกระทำเช่นนี้แก่ใครบ้าง?

ควรหรือที่ผู้เป็นแม่จะกินเลือดเนื้อเชื้อไข

บรรดาลูกในไส้ที่ตนพุ่มพักเลี้ยงดูมา?

ควรหรือที่ปุโรหิตและผู้เผยพระวจนะจะ

ถูกฆ่าในสถานนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า

๒๑ ทุกคนหนุ่มคนแก่ทั้งหลายนอนคลุกฝุ่นกลางถนน

คนหนุ่มคนสาวของข้าพระองค์ล้มตาย

ด้วยคมดาบ

พระองค์ทรงประหารเขาทั้งหลายในวัน

แห่งพระพิโรธ

ทรงเชือดพวกเขาทิ้งโดยไม่ปราณี

๒๒ พระองค์ทรงระดมความอกสั่นขวัญแขวน

รอบด้านเข้าใส่ข้าพระองค์

เหมือนเกณฑ์คนมาในวันงานเลี้ยงตามเทศกาล

ในวันแห่งพระพิโรธขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

ไม่มีใครหนีรอดหรือรอดชีวิตไปได้

แม้สักคนเดียว

ศัตรูของข้าพระองค์ได้ทำลายล้างบรรดา

ผู้ที่ข้าพระองค์พุ่มพักเลี้ยงดูมา

๓ ข้าพเจ้าคือผู้ที่เห็นความทุกข์ลำเค็ญโดย
ไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์
๒ พระองค์ทรงขับไล่ข้าพเจ้าออกมาเดิน
ในความมืดมนแทนที่จะเดินในความสว่าง
๓ อันที่จริงพระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์เล่นงานข้าพเจ้า
ครั้งแล้วครั้งเล่าวันยังค่ำ
๔ พระองค์ทรงกระทำให้น้ำและหนังของข้าพเจ้าชุ่มชื้นไป
ทรงหักกระดูกของข้าพเจ้าเสีย
๕ พระองค์ทรงล้อมกรอบข้าพเจ้าไว้
ด้วยความขมขื่นและความทุกข์ลำเค็ญ
๖ ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าอยู่ในความมืดมน
เหมือนผู้ที่ตายไปนานแล้ว
๗ พระองค์ทรงกั้นล้อมข้าพเจ้าไว้มิให้หนี
เล็ดลอดไปได้
ทรงทำให้โชตรวนของข้าพเจ้าหนักยิ่งขึ้น
๘ แม้เมื่อข้าพเจ้าทูลวิงวอนขอความ
ช่วยเหลือ
พระองค์ทรงไม่ใยดีคำอธิษฐานของ
ข้าพเจ้า
๙ ทรงวางศิลากั้นทางของข้าพเจ้า
ทรงกระทำให้นันทางของข้าพเจ้าคดเคี้ยว
๑๐ สำหรับข้าพเจ้าแล้วพระองค์ทรงเป็นดังหมี่ที่คอยตะครุบ
ดังสิงโตที่ชุ่มอยู่
๑๑ ทรงเปลี่ยนทางข้าพเจ้าและฉีก
ข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ
ทิ้งข้าพเจ้าอย่างหน้าสมเพช
๑๒ ทรงโก่งคันธนู เล็งข้าพเจ้าเป็นเป้า

๑ ๓ ลูกธนูจากแสงธนูของพระองค์เสียบทะลุใจข้าพเจ้า

๑ ๔ ข้าพเจ้าตกเป็นขี้ปากให้พี่น้องร่วมชาติ

หัวเราะเยาะ

เขาร้องเพลงล้อเลียนข้าพเจ้าวันยังค่ำ

๑ ๕ พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ากินผักรสขมจนล้น

และทำให้ข้าพเจ้าเข็ดขมด้วยบอระเพ็ด

๑ ๖ พระองค์ทรงเลาะฟันข้าพเจ้าเสียด้วยกรวด

ทรงเหยียบย่ำข้าพเจ้าจมฝุ่นธุลี

๑ ๗ สันติสุขถูกพรากไปจากใจข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าสับสนเสียแล้วว่าความวัฒนาผาสุกเป็นอย่างไร

๑ ๘ ข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า “ คักดีศรีของข้าพเจ้าสูญสิ้นเสียแล้ว

และทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าคาดหวังจากองค์พระผู้เป็นเจ้า+ก็พังทลาย”

๑ ๙ โขปรัตระลึกถึงความทุกข์ลำเค็ญและการระหกระเหินของข้า

พเจ้า

ระลึกถึงความขมขื่นและบอระเพ็ดที่ข้าพเจ้าได้รับ

๒ ๐ ข้าพเจ้าจดจำสิ่งเหล่านี้ได้ดี

และจิตใจของข้าพเจ้าก็ร้าวรานอยู่ลึกๆ

๒ ๑ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็หวนคิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมาได้

ข้าพเจ้าจึงเกิดความหวัง

๒ ๒ เนื่องด้วยความรักมั่นคงขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

เราจึงไม่ถูกผลาญทำลายไปสิ้น

เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่

เสื่อมคลาย

๒ ๓ มีมาใหม่ทุกเช้า

ความสัตย์ธรรมของพระองค์ยิ่งใหญ่นัก

๒ ๔ ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า

“ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร งสถิตในข้าพเจ้า”

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคาดหวังจากพระองค์

๒ ๕ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงดีต่อผู้ที่ฝากความหวังไว้กับพระองค์
ทรงดีต่อผู้ที่แสวงหาพระองค์

๒ ๖ เป็นการดีที่จะสงบรอยความรอดที่
องค์พระผู้เป็นเจ้า+ป ร ะ ท า น

๒ ๗ เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกไว้ขณะยังหนุ่มสาว

๒ ๘ ำให้เขานั่งเงียบๆอยู่แต่ลำพัง
เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั้นไว้บนเขา

๒ ๙ ำให้เขาจํานนชบหน้าลงกับดิน
เพื่ออาจยังมีความหวัง

๓ ๐ ำให้เขาเอียงแก้มำให้ผู้ทำร้ายเขา
และำให้เขายอมรับความอภัยสอดสู

๓ ๑ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งเขา
ต ล อ ด ไ ป

๓ ๒ แม้พระองค์ทรงำให้เกิดความทุกข์โศก
แต่ก็ยังมีทรงสำแดงความเมตตาสงสาร
ตามความรักมั่นคงเหลือล้นของพระองค์

๓ ๓ เพราะพระองค์มิได้เติมพระทัยที่จะำให้เกิดความทุกข์ทรมาน
หรือความโศกเศร้าแก่สามัญชนทั้งหลาย

๓ ๔ การเหยียบย่ำบรรดาเชลยในดินแดนก็ดี

๓ ๕ การเปลี่ยนสิทธิ์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อเบื้องพระพักตร์
องค์พระผู้ใหญ่ยิ่งสูงสุดก็ดี

๓ ๖ การไม่ำให้ความยุติธรรมแก่ผู้หนึ่งผู้ใดก็ดี
องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงเห็นหรือ?

๓ ๗ ผู้ใดจะสั่งและำให้เป็นไปได้หรือ?

หากองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้มีประกาศิตไว้

๓ ๘ ทั้งสิ่งชั่วร้ายและสิ่งดีงาม

ล้วนมาจากพระโอษฐ์พระเจ้าสูงสุดมิใช่หรือ?

ตราบเท่าที่มนุษย์ยังมีชีวิตอยู่

๓ ๙ ควรหรือที่เขาคจะบ่นตัดพ้อ
เมื่อถูกลงโทษเนื่องด้วยบาปผิดของตน
๔ ๐ ให้เราสำรวจตรวจตราวิถีทางของเราเอง
และหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า+
๔ ๑ ให้เราชูใจและชูมือขึ้นอธิษฐานต่อพระเจ้าในสวรรค์
๔ ๒ ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปแล้วและได้
กบฏขัดขืนพระองค์
และพระองค์มิได้ทรงอภัยให้
๔ ๓ ทรงคลุมองค์ไว้ด้วยพระพิโรธ และทรง
ตามล่าข้าพระองค์ทั้งหลาย
ทรงประหารโดยไม่ปราณี
๔ ๔ ทรงทรงคลุมพระองค์เองไว้ด้วยเมฆ
เพื่อมิให้คำอธิษฐานใดๆขึ้นถึงพระองค์ได้
๔ ๕ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์
ทั้งหลายเป็นกากเดนและขยะ
ในหมู่ประชาชาติ
๔ ๖ คั้ตรูทั้งปวงของพวกข้าพระองค์เปิดปากว่าร้ายพวกข้าพระองค์
คั้
๔ ๗ ข้าพระองค์ทั้งหลายเผชิญความสะพรั่งกลัว
การหลอกลวง และความพินาศย่อยยับ”
๔ ๘ ธารน้ำตาไหลหลังจากตาข้าพเจ้า
เพราะพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกทำลาย
๔ ๙ ข้าพเจ้าจะหลั่งน้ำตาไม่ขาดสาย
ไม่สิ้นสุด
๕ ๐ จ นกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+จะทอดพระเนตรจากสวรรค์
ลงมาเหลียวแล
๕ ๑ สิ่งที่เราเห็นทำให้ใจข้าพเจ้าทุกข์ระทม
เนื่องด้วยหญิงทั้งปวงในเมืองของข้าพเจ้า

๕ ๒ บรรดาผู้ที่เป็นศัตรูกับข้าพเจ้าโดยไม่มี
สาเหตุ
ตามล่าข้าพเจ้าเหมือนล่านก

๕ ๓ เขาทั้งหลายมุ่งปลิดชีวิตข้าพเจ้าในบ่อ
แ ล ะ เอาก้อนหินถนไว้

๕ ๔ น้ำไหลท่วมมิดศีรษะข้าพเจ้า
จนข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองถึงจุดจบแล้ว

๕ ๕ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ข้าพระองค์ร้องเรียก
พระนามของพระองค์จากเบื้องลึกของบ่อ

๕ ๖ พระองค์ทรงได้ยินข้าพระองค์อ่อนวอนว่า
ขออย่าทรงปิดพระกรรณ
จากคำร้องทูลขอการปลดปล่อยช่วยเหลือของข้าพเจ้า”

๕ ๗ พระองค์เสด็จมาใกล้เมื่อข้าพระองค์
ร้องเรียกพระองค์
และตรัสว่า “ อย่างกลัวเลย”

๕ ๘ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระองค์ทรงรับ
คติความของข้าพระองค์
ทรงไถ่ชีวิตข้าพระองค์

๕ ๙ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์ทรงเห็นการร้าย
ที่เขาก่อแก่ข้าพระองค์
ขอทรงให้ความเป็นธรรมแก่ข้าพระองค์

๖ ๐ พระองค์ทรงเห็นการแก้แค้นของพวกเขา
สิ่งทั้งปวงที่พวกเขาคบคิดกันเกี่ยวกับข้าพระองค์

๖ ๑ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+พระองค์ทรงได้ยินคำ
สบประมาทของพวกเขาแล้ว
สิ่งทั้งปวงที่พวกเขาคบคิดกันเกี่ยวกับข้าพระองค์

๖ ๒ สิ่งที่เขาศัตรูซุบซิบพึมพำกันเกี่ยวกับ
ข้าพระองค์ ตลอดทั้งวัน

๖ ๓ โปรดทอดพระเนตรดูเขาทั้งหลาย!

จะลุกเห็นเดินนั่ง

ก็ถากถางข้าพระองค์ด้วยเพลงล้อเลียน

๖ ๔ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ขอทรงสนองแก่พวกเขา

อย่างสาสม

ตามผลแห่งน้ำมือของพวกเขา

๖ ๕ ขอทรงคลี่ผ้าปิดคลุมใจพวกเขา

ขอให้คำแช่งสาปของพระองค์ตกแก่พวกเขา

๖ ๖ ขอทรงรุกรไล้พวกเขาด้วยพระพิโรธและทำลายล้างพวกเขา

จากภายใต้ฟ้าสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า+

๔ กระไรหนอทองคำจึงมัวหมอง

ทองบริสุทธิ์จึงหมดความสุกปลั่งไปได้

อัญมณี*(๔ :๑ หรือศิลา)ศักดิ์สิทธิ์กระจัดกระจายกลาดเกลื่อน

ไปตามห้วงนรก

๒ เหตุไฉน บุตรล้ำค่าแห่งศิโยน ซึ่งเคยสูงค่าเทียบทองเนื้อเก้า

จึงถูกตีราคาเพียงหม้อดินฝีมือช่างปั้น

๓ แม้หมาในยังให้นมพุ่มพุกของมัน

แต่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้ากลับใจไม่

ไสร้ระกำ

เหมือนนกกระจอกเทศในทะเลทราย

๔ ทารกลิ้นแห้งคับเพดานปากเพราะความ

หิวกระหาย

เด็กร้องขออาหาร แต่ไม่มีใครหยิบยื่นให้

๕ บรรดาผู้ซึ่งเคยบริโภคล้างโอชะ บัดนี้

สิ้นเนื้อประดาตัวอยู่ตามถนน

บรรดาผู้ซึ่งเคยนุ่งหม้อภรณ์ม่วงล้ำค่า บัดนี้นอนคลุกกองขี้เถ้า

๖ โทษทัณฑ์แห่งพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้า

ใหญ่หลวงกว่าโทษทัณฑ์ของโสโดม
ซึ่งถูกคว่ำทลายในชั่วพริบตา โดยไม่เกี่ยวกับน้ำมือผู้ใดเลย
๗ บรรดาเจ้าใหญ่นายโตของเราบริสุทธิ์กว่าหิมะ
ขาวผ่องยิ่งกว่าน้ำนม
แดงสดใสยิ่งกว่าทับทิม ปรักายเจ็ดจำดั่งอัญมณี
๘ แต่บัดนี้ผิวพรรณของพวกเขาหมองคล้ำยิ่งกว่าเขม่า
เขาอยู่ตามถนนไม่มีใครจำได้
หนังของเขาเหี่ยวหุ้มกระดูก
ซุบผอมราวไม้เสียบผี
๙ บรรดาผู้ที่ถูกปลิดชีวิตด้วยคมดาบ
ก็ยิ่งดีเสียกว่าผู้ที่ตายด้วยความอดอยาก
ทุกข์ทรมานเพราะความหิวโหย
ตายไปอย่างช้าๆเพราะขาดธัญญาหาร
๑๐ บรรดาหญิงผู้ใจอ่อนโยนจับลูกในไส้มาต้ม
เป็นอาหาร
ในช่วงที่ชนชาติของเราถูกทำลายล้าง
๑๑ องค์พระผู้เป็นเจ้า+ท ร ง ะ บ า ย พระพิโรธเกรี้ยวกราด
ออกมาเต็มที
ทรงจุดไฟขึ้นในศิโยน เผาผลาญ
รากฐานทั้งหลายของเมืองนี้จนวายวอด
๑๒ ไม่มีกษัตริย์องค์ไหน ไม่มีชนชาติใดทั่ว
โลกนี้เชื่อว่า
ข้าศึกศัตรูจะสามารถลวงล้าผ่านประตู
เยรูซาเล็มเข้ามาได้
๑๓ แต่ก็เป็นไปแล้ว เนื่องด้วย
ความผิดบาปของเหล่าผู้เผยพระวจนะ
และความอสังต์ยธรรมของเหล่าปุโรหิต
ซึ่งกระทำให้โลหิตผู้ชอบธรรมหลั่งนองอยู่กลางกรุง

๑ ๔ บัดนี้เขาทั้งหลายเดินคล้ำสะเปะสะปะ

ไปตามถนนเหมือนคนตาบอด

เนื้อตัวแปดเปื้อนไปด้วยเลือด

จนไม่มีใครกล้าแตะต้องเสื้อผ้าของพวกเขา

๑ ๕ ผู้คนตะโกนใส่พวกเขาว่า” ไป ให้พ้นนะเจ้าแปดเปื้อนมลทิน ”

“ ไปให้พ้น อย่ามาถูกเนื้อต้องตัวเรา”

เมื่อเขาหนีร้อนเร่ไป

ผู้คนในชาติต่างๆบอกกันว่า “ เจ้าอยู่ที่นี้อีกต่อไปไม่ได้”

๑ ๖ องค์พระผู้เป็นเจ้า+นี่แหละทรงกระจายพวกเขาไป

พระองค์ไม่ทรงดูแลเขาทั้งหลายอีก

ปุโรหิตทั้งหลายไม่เป็นที่เคารพนับถือ

ผู้อาวุโสทั้งหลายไม่เป็นที่ชื่นชอบ

๑ ๗ ยิ่งกว่านั้นตาของเราอ่อนล้าในการเสาะหาความ

ช่วยเหลืออันเปล่าประโยชน์

จากหอคอยต่างๆเราหมายมองสักชนชาติหนึ่ง

ซึ่งช่วยเหลืออะไรเราไม่ได้

๑ ๘ ผู้คนสะกดรอยตามเราทุกฝีก้าว จนเรา

เดินไปตามถนนของเราไม่ได้

จุดจบของเราใกล้เข้ามา

วันเวลาของเราใกล้จะครบกำหนด

เพราะจุดจบของเรามาถึงแล้ว

๑ ๙ ผู้ตามล่าเราวิ่งไวยิ่งกว่านกอินทรีในท้องฟ้า

เขาทั้งหลายรุกไล่เราบนภูเขาต่างๆ

และซุ่มดักเราอยู่ในถ้ำกันดาร

๒ ๐ เจ้าชีวิตของเราผู้ที่ยิ่งกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า+ทรงเจิมไว้

ติดอยู่กับของของเขาทั้งหลาย

เราเคยคิดว่าในโรมบารมีของกษัตริย์

เราจะมีชีวิตอยู่ในหมู่ชาติทั้งหลาย
๒ ๑ ธิดาแห่งเอโดม เจ้าผู้อาศัยในดินแดนอุส
กระหึ่มลึงโลดไปเกิด
แต่ถั่วแห่งพระพิโรธก็จะเวียนไปถึงเจ้าเช่นกัน
เจ้าจะเมามายและเปลือยล่อนจ้อน
๒ ๒ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย โทษทัณฑ์ของเจ้าจะจบสิ้น
พระองค์จะไม่ให้เจ้าตกเป็นเชลยอยู่ช้านาน
แต่ส่วนธิดาแห่งเอโดมจะถูกลงโทษเพราะ
ความผิดบาป
และความชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้าจะถูกเปิดโปง

๕ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่
เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย
ขอโปรดทอดพระเนตรดูความอัปยศอดสู
ของข้าพระองค์ทั้งหลาย
๒ มรดกของเราตกไปเป็นของคนต่างด้าว
เหย้าเรือนของเราตกเป็นของคนต่างชาติ
๓ ข้าพระองค์ทั้งหลายกลายเป็นลูกกำพร้า
พ่อตายไป แม่ของเราตกพุ่มม่าย
๔ เราต้องซื้อน้ำของเราไว้ดื่ม
เราต้องซื้อฟืนของเราไว้ใช้
๕ ผู้รุกรไล้เราเหยียบค้ำคอเรา
เราอ่อนระโหยไม่ได้พักผ่อน
๖ เรายอมจับมือกับอียิปต์และอัสซีเรีย
เพื่อมีอาหารพอกิน
๗ บรรพบุรุษของเราทำบาป และตายไปแล้ว
ส่วนเราต้องมารับโทษแทน
๘ พ ว ก ท า ส ป ก ค ร อ ง เ ร า

และไม่มีใครช่วยเราพ้นจากเงื้อมมือของเขาทั้งหลาย

๙ เราได้อาหารมาโดยเสียงชีวิตต่อดาบ

ในถิ่นกันดาร

๑๐ ผิวหนังของเราร้อนผ่าวเหมือนเตาผิง

ระบมไขเพราะความหิวโหย

๑๑ พวกผู้หญิงถูกในศิโยน

และสาวพรหมจารีในหัวเมืองของยูดาห์ถูกย่ำยี

๑๒ บรรดาเจ้านายถูกจับมาแขวนด้วยมือศัตรูทั้งหลายของเขา

พวกผู้อาวุโสไม่ได้รับความเคารพนับถือ

๑๓ คนหนุ่มๆ ถูกเกณฑ์ไปโมบับ

เด็กๆแบกฟืนล้มลุกคลุกคลาน

๑๔ บรรดาผู้อาวุโสเลิกนั่งอยู่ที่ประตูเมืองต่อไป

คนหนุ่มทั้งหลายก็เลิกบรรเลงเพลง

๑๕ ความชื่นชมยินดีหายลับไปจากใจของเรา

การร่ำร้องของเรากลับกลายเป็นการคร่ำครวญ

๑๖ มงกุฎร่วงหล่นไปจากศีรษะของเรา

วิบัติแก่เรา เพราะเราได้ทำบาป

๑๗ ด้วยเหตุนี้ ดวงใจของเราจึงร้าวราน

ด้วยความ

ดวงตาของเราจึงพรำมัว

๑๘ เนื่องด้วยภูเขาศิโยนซึ่งเรศร้าง

เป็นที่เพนฟานของฝูงหมาใน

๑๙ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ผู้ประทับอยู่เป็นนิตย์

พระที่นั่งของพระองค์ยังยืนตลอดทุกชั่วอายุ

๒๐ เหตุไฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์

ทั้งหลายเสมอ

เหตุไฉนทรงทอดทิ้งเหล่าข้าพระองค์

ไปนานถึงเพียงนี้

๒ ๑ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า+ขอทรงกอบกู้ข้าพระองค์
ทั้งหลายคืนสู่พระองค์

เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะหวนกลับมา
โปรดทรงฟื้นฟูอดีตอันรุ่งเรืองของเรา
กลับคืนมา

๒ ๒ เว้นเสียแต่ว่าพระองค์ทรงทอดทิ้ง
ข้าพระองค์ทั้งหลายไปอย่างสิ้นเชิง
และทรงพิโรธปวงข้าพระองค์เป็นล้นพ้น